

Tidehverv, September 2011

Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler?

Tag jer i agt for de falske profeter, siger Jesus. På deres frugter skal I kende dem.

Det er så sandt som det er sagt. På frugterne skal man kende folk og ikke på ordene. Man skal ikke dømme folk på, om de ønsker at sende andre folks skattekroner til Afrika eller Nørrebro, men på om de selv behandler deres nabo ordentligt.

Man skal ikke dømme folk på, om de kræver tolerance af andre mennesker, men på om de selv er tolerante over for dem, de mener mangler tolerance.¹

På samme vis skal man ikke dømme ideer eller ideologier på deres pæne ord, men på deres virkninger.

Socialismen består f.eks. af en masse smukke ord (som for de flestes vedkommende er hugget fra kristendommens eskatologi og gjort sekulære) men i virkeligheden forvandlede socialismen halvdelen af jordkloden til en materiel og åndelig dødslejr.

Også den ateistiske konservatisme består af en masse smukke ord såsom folk, fædreland, troskab mod jorden, samhørighed, moral, tradition osv. Smukke og sande begreber som delvist kendes fra den ædleste del af hedenskabet, men som især får deres mening fra den gammeltestamentlige forståelse af folk og fædreland og som i løbet af folkevandringstiden skabte den kristne nationalstat som en konkret aktualisering af Israels folk og som en uundværlig del af fundamentet for den kristne civilisation. Men også disse smukke ord træder, når de mister deres kristne metafysiske binding og gøres sekulære, i det ondes tjeneste. De bliver til en blodig dyrkelse af magten og staten. Således som vi kender det i det 20. århundredes ateistiske fascisme og som meget tyder på, at vi vil lære det endnu bedre at kende i det 21. århundrede.

Den politisk besluttede import af foreløbig kun 25-30 millioner muslimer til Vesteuropa har allerede 'nødvendiggjort' en voldsom oppustning af det statslige kontrol- og sikkerhedsapparat, det har 'nødvendiggjort' en snigende ophævelse af privatlivets fred, af brevhemmeligheden osv. Det har skabt en i Europa næsten aldrig før set indskrænkning i den helt elementære ytringsfrihed. Folk som Churchill, C.S. Lewis, Chesterton og utallige andre ville i de fleste europæiske lande i dag kunne straffes med fængsel for hate-speech. I mangfoldighedens navn ophæves den virkelige frihed. Således kan man kende multikulturalismen på dens frugter. Det "mangfoldige" samfund kræver en gradvis afskaffelse af de elementære europæiske borgerlige rettigheder og disse erstattes af

så kaldte menneskerettigheder. Men menneskerettigheder, f.eks. retten til ikke at blive (eller føle sig) diskrimineret for sin tro, sit køn, sin seksualitet, sin graviditet osv. handler ikke om at give mennesket frihed, det handler om, at staten tiltager sit magten til at regulere de mellemmenneskelige relationer i civilsamfundet. Medens borgerrettigheder begrænser statens magt, så øger menneskerettigheder statens magt og indsnævrer privatsfæren.

I takt med den tiltagende 'mangfoldighed' vil dyrkelsen af staten, som den eneste tilbageværende sammenhængsskabende faktor naturligvis kun tiltage. Der vil i fremtidens statsdyrkende Europa reelt ikke være den store forskel på frugterne af en multikulturel ideologi og en ateistisk anti-islamisk ideologi.²

Således skal såvel multikulturalismen som de politiske reaktioner på den kendes på frugterne.

*

Endnu mere aktuel og vel endnu mere ødelæggende er den moderne børneopdragelse og pædagogik som har domineret de seneste halvtreds år.

Man kaldte den opdragelse, man før havde, for sort, og man talte om den sorte skole. Men den såkaldt sorte skole skabte den mest oplyste, veluddannede og lige befolkning verden nogen sinde har set, medens den moderne pædagogik på 50 år har skabt det største fald i dannelse og oplysning verdens nogen sinde har set. For første gang i flere hundrede år er en stor del af Europas ungdom såvel sproglige som kulturelle analfabeter og den asiatiske ungdom er langt bedre uddannet end Europas.

Også velfærdsstaten med den uendelighed af støttesystemer, dens opløsning af kernefamilien og af det personlige ansvar for ens eget og ens børns liv blev skabt i en flom af smukke ord om lighed og retfærdighed, men den har reelt, sammen med pædagogikken, produceret en langt større underklasse, end vi har set i århundreder.

Hvis socialhjælp hjalp på social nød, ville de sociale problemer være næsten forsvundet i Europa. Socialhjælpen er overalt i vesten, også i England og USA, blevet hundredoblet på få år. Men for hver gang man har øget den sociale sektor, er den sociale nød og ulighed vokset, thi man har med velfærdsstaten skabt en stadig større underklasse af forsørgede mennesker, som har mistet glæden ved selv at have ansvar for deres liv, som har mistet motivationen til at selv at gøre noget og som nu tilmed også har opgivet at have ansvar for deres egne børn.

Velfærdsstaten har vist sig at være en falsk profet. En ulv i fåreklæder. Den danske underklasse var allermindst i størrelse og var verdens allermest veluddannede omkring 1950, dvs. før man overhovedet opbyggede en velfærdsstat, som forvandlede underklassen til sociale klienter. Stadig i 1960 havde Danmark stadig et af Europas laveste

skattetryk og et af Europas mindste socialvæsener. Velfærdsstatens frugter kan i dag ses i det brændende London, i Paris forstæder, på Nørrebro, i danske folkeskoler, på Sunny Beach osv. En verden i moralsk frit fald.

Således kan der nævnes mange forskellige moderne falske profeter, og de har alle noget tilfælles. De blev alle kaldt progressive og blev alle skabt i et opgør med kristendommens menneskesyn.

De hævder alle, at det ikke er Gud, som skal være verdens centrum, det skal i stedet mennesket selv. Det er nu blevet til, at hvert enkelt menneske gør sig selv til centrum. Det er det, man kalder narcissisme, selvspejling.

Der hvor man før i tiden i boghandler fandt reoler med overskriften filosofi, teologi og religion, der står der i dag oftest overskrifter som f.eks. "Krop og sind eller terapi og psykologi".

F.eks: "Helbred *dit* liv", "Find *din* indre gudinde", "Tænk *dig* lykkelig", "Grin *dig* glad" osv.

Det er den slags åndelige bøger, som bliver solgt i dag. Bøget som peger ind i mennesket. Peger ind i den enkelte. Ind i mig, mig, mig. Ingen historie, ingen kultur, ingen metafysik, intet folk. Kun MIG.

For så vidt som kirkens eksistens overhovedet accepteres, så kræver man at også den tilslutter sig tidens trosbekendelse. Dens gudstjeneste skal være relevant netop for mig og min egen selvudvikling. Gudstjenesten skal forvandles til ego-tjeneste og dens musik skal som popmusik kæle for vore egne følelser og vores egen krop i stedet for som klassisk metafysisk funderet musik, at pege væk fra os selv, mod himlen.

Alt skal handle om mig, mig og mig. Hvad kan *jeg* gøre for at blive bedre, hvad kan *jeg* gøre for at få mere succes, hvad kan *jeg* gøre for at realisere mig selv? Hvad kan verden gøre for *mig*?

*

Men hvad nu hvis mennesket slet ikke er skabt til at være i centrum? Hvad nu hvis mennesket kun kan være sig selv, når det står i forpligtende forhold til en magt uden for sig selv? Ikke kun til andre mennesker og den større samfundsmæssige sammenhæng, men først og fremmest til en magt helt uden for verden. Den magt som har skabt det. Hvad nu hvis mennesket er skabt med et hjerte som er uroligt indtil det finder hvile i Gud?

Det er kristendommens påstand og den påstand understøttes af al erfaring. Mennesket er slet ikke skabt til at være i centrum af sit eget liv. Et menneske kan slet ikke være sandt lykkelig, hvis det vigtigste i dets liv er at være lykkelig. Mennesket kan ikke realisere sig selv, hvis det stræber efter at realisere sig selv.

*

Som alle andre afguder og falske profeter skal også vor tids falske profeter kendes på deres frugter.

Og hvad er frugten, når man opdrages til at tro, at man skal være Gud i sit eget liv? Hvad er frugten af de moderne profeters virke?

Ja, det er narcissisme, ensomhed, angst, fortvivlelse, og det er en afgrundsdyb følelse af fiasko af aggression, når livet af en eller anden grund ikke lykkes.

Så forvandles de stakkels mennesker til glubske ulve der hærger Londons og Københavns gader. Selv sproget synes i store dele af ungdomskulturen reduceret til et ganske lille, degenereret og halvt dyrisk ordforråd. Som bekendt bruges ordet fuck med lige så mange forskellige betoning, som dem hvormed en hund kan sige vov. Og så behøver man jo ikke så mange andre ord.

Hvis moderne pædagogik, hvad-synes-du selv- opdragelse, studiestøtte og rundhændede sociale ydelser var til gavn for unge mennesker, ville vi i Europa som sagt have den mest veltilfredse ungdom nogensinde. Men det modsatte er tilfældet.

Netop velfærdsstaten har skabt de mest asociale, rodløse, kulturløse, kriminelle og aggressive generationer af unge mennesker vore samfund nogen sinde har set. Velfærdsnarcissisten er jo ikke et lykkeligt menneske. Han er et lidende og fortvivlet menneske. Thi mennesket er ikke skabt til at være centrum i sit eget liv.

Mennesket er skabt til det dobbelte kærlighedsbud: "Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerter, og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind [og derved] din næste som dig selv."

Mennesket er skabt til at være bundet til Gud, thi derved bliver mennesket frit i verden.

Også fri for kravet om at skulle realisere sig selv. I denne frihed skal vi leve vort liv for næstens skyld. Bundet til den sammenhæng vi er født ind i: Vor familie, vort folk, vort fædreland, vor kultur. Kun narcissisten er ligeglad med den tradition der har skabt os og som vi har pligt til at føre videre. Kun narcissisten ser ikke sig selv som bro mellem fortid og fremtid.

At vore liv er rettet mod Gud, det betyder, at meningen med vores liv er i Guds hånd og ikke afhænger af vor egen eller af andre menneskers dom. Det liv som i vore øjne ligner den største fiasko, det liv som i vore øjne er så meningsløst, at det er helt uden menneskelig værdighed eller mening, det liv kan for Gud være det vigtigste af alle liv. Det kan det, fordi der er én, som kan plukke druer af tjørn og figner at tidsler.

NOTER:

¹ Der findes en række amerikanske sociologiske undersøgelser, som, til forskernes overraskelse, har vist, at "liberals" (dvs. værdimæssigt kulturradikale mennesker som går ind for åbenhed, inklusion og multikulturalisme) reelt er de mest intolerante. De konservative kristne vil gerne være naboer eller kolleger med kulturradikale, men kulturradikale føler et stort ubehag ved at være i nærheden af konservative kristne. Det samme er tydeligvis tilfældet i Danmark, hvis man f.eks. sammenligner politiken-segmentet med Dansk Folkeparti-segmentet.

² På kun lidt længere sigt er det, hvis man tager de mørkeste briller på, ganske realistisk at se Europa opdelt i stater, der langsomt islamiseres, og stater som bliver tiltagende anti-religiøse og statsdyrkende (dvs. fascistiske), evt. efter nye grænser end de nuværende. I løbet af et par årtier skal Rusland, som det første land have omdefinert sine grænser, hvis det skal bevare et ikke-muslimsk flertal. Alternativet er et Rusland med de nuværende grænser, men med en statsfascisme helt uden demokratisk facade.